दयो मृगान् व्यापाद्य तत्पुरतः प्रक्षिपन्ति। सो ऽपि प्रभुधर्मेण सर्वेषां तान् विभज्य प्रयच्छति। एवं गच्छति काले कदाचित् तेन सभागतेन दूरदेशे शब्दायमानस्य शृगालवृन्दस्य कोलाहलो ऽश्रावि। तं शब्दं श्रुत्वा पुलकिततनुरानन्दाश्रुपरिपूर्णनयन उत्थाय तारस्वरेण विरोतु ५ मारब्धवान्। अथ ते सिंहादयस्तमाकर्ण्य तारस्वरं शृगालो ऽयमिति मत्वा सलज्जमधोमुखाः क्षणमेकं स्थित्वा मिथः प्रोचुः। भो वाहिता वयमनेन क्षुद्रशृगालेन तद्वध्यतां वध्यतामिति। सो ऽपि तदाकर्ण्य पलायितुमिच्छन्ननुचितस्थाने ऽपि सिंहादिभिः खण्डशः कृतो मृतश्चेति। अतो ऽहं ब्रवीमि।

१० त्यक्ताश्चाभ्यन्तरा येन बाह्याश्चाभ्यन्तरीकृताः।
स एव मृत्युमाप्नोति यथा राजा ककुद्रुमः ॥२१३॥

तदाकर्ण्य पिङ्गलक आह। भो दमनक कः प्रत्ययो ऽत्र विषये यत् स ममोपरि दुष्टबुद्धिः। स आह। देवाद्य ममाग्रे तेन निश्चयः कृतः। यत् प्रभाते पिङ्गलकं वधिष्यामि। तदत्र विषय एष एव प्रत्ययः। १५ प्रभाते ऽवसरवेलायामारक्तमुखनयनः स्फुरिताधरो दिशो ऽवलोकयन्ननुचितस्थानोपविष्टस्त्वां क्रूरदृष्ट्या विलोकयिष्यति। एवं ज्ञात्वा यदुचितं तत् कर्तव्यमिति। एवमुक्त्वा तं प्रणम्य सञ्जीवकमुद्दिश्य प्रस्थितः। सञ्जीवको ऽपि सोद्वेगाकारं मन्दं मन्दं समायान्तं वीक्ष्य सादरं तमुवाच। भो मित्र स्वागतं ते। चिराद्दृष्टो ऽसि। शिवमपि १० भवतः। तत् कथय येनादेयमपि तुभ्यं गृहागताय प्रयच्छामि। उक्तं च यतः।

ते धन्यास्ते विवेकज्ञास्ते सभ्या इह भूतले।
आगच्छन्ति गृहे येषां कार्यार्थं सुहृदो जनाः ॥२१४॥

दमनक आह। भो कथं शिवं सेवकजनस्य। उक्तं च।

२५ सम्पत्तयः परापन्नाः सदा चित्तमनिर्वृतं।